

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **K. S.**
bytem X

zastoupena Mgr. Miroslavou Kamenickou, advokátkou
sídlem Kostelní 670, 687 08 Buchlovice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2019, č. j. KUZL-83976/2018, sp. zn. KUSP-83976/2018/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2019, č. j. č. j. KUZL-83976/2018, sp. zn. KUSP-83976/2018/DOP/Mu (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod ze dne 15. 11. 2018, č. j. OS-D/1402/17/18/On. (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k), § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 13. 4. 2017 kolem 8:30 hod. jako řidička motorového vozidla zn. X r. z. X na místní komunikaci Dolní Valy v obci Uherský Brod couvala v komunikaci s jednosměrným provozem (ulice Dolní Valy) ve směru k ulici U Fortny, a poté se v prostoru s křižovatkou s ulicí U Fortny u domu č. p. X při couvání plně nevěnovala řízení a nesledovala situaci v provozu, v důsledku čehož narazila do stojícího motorového vozidla zn. Xr. z. X.
2. Následně dopravní nehodu neohlásila policistovi, ačkoliv jí taková povinnost nastala, neboť při ní byla způsobena škoda na majetku třetí osoby, a z místa dopravní nehody odjela. Dále dne 13. 4. 2017 kolem 9:20 hod. byla jako řidička motorového vozidla zn. X r. z. X na pozemní komunikaci č. I/50 v „Buchlovských horách“ v místě u benzinové čerpací stanice Motrans (dále též „BČS Motrans“) kontrolována policejní hlídkou, kdy se na výzvu policisty odmítla podrobit vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem, a na výzvu policistovi nepředložila řidičský průkaz.
3. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 32 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapitulovat skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Za jádro sporu označil to, zda žalobkyně byla při spáchání přestupku ve stavu přičetnosti. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že se do stavu nepřičetnosti nepřivedla, a to ani z nedbalosti. Na videozáznamu pořízeném poté, co žalobkyně byla zastavena hlídkou u BČS Motrans, který je součástí správního spisu, se žalobkyně přiznává k tomu, že před jízdou požila alkohol (jedno pivo), a odmítá se podrobit jak dechové zkoušce, tak odbornému vyšetření na zjištění alkoholu.
5. Při ústním jednání konaném dne 26. 7. 2017 se žalobkyně přiznala k řízení vozidla, při kterém narazila do jiného stojícího vozidla, a k tomu, že úmyslně odmítla vyšetření na zjištění alkoholu v krvi. Z ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb. o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o ochraně zdraví před škodlivými účinky

návykových látek“), žalovaný dovodil, že pokud se žalobkyně odmítla podrobit odbornému vyšetření na zjištění alkoholu, je na ni potřeba hledět, jako by pod vlivem alkoholu byla. S poukazem na ustanovení § 19 věty druhé za středníkem zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“), žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně je za spáchané přestupky odpovědná bez ohledu na to, jestli se do stavu nepřičetnosti přivedla užitím návykové látky úmyslně nebo z vlastní nedbalosti.

6. Žalovaný se dále ve vztahu k námitce nepřičetnosti žalobkyně zabýval tím, zda z důvodu duševní poruchy v době spáchání přestupků mohla rozpoznat protiprávnost svého jednání nebo své jednání ovládat. Žalobkyni byla v rámci správního řízení dána možnost prověřit její tvrzení o nepřičetnosti znaleckým zkoumáním, a to zasláním žádosti, před ustanovením soudního znalce, o udělení souhlasu s nahlédnutím do její lékařské dokumentace. Žalobkyně ale na žádost nereagovala a souhlas neudělila. Lékařské zprávy doložené žalobkyní sice obsahují diagnózu o špatném psychickém stavu žalobkyně, ale nedokládají, že by žalobkyně byla nepřičetná v době spáchání přestupků. Tvrzení žalobkyně označil žalovaný za účelové i s poukazem na lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel ze dne 29. 6. 2018, podle kterého je žalobkyně způsobilá k řízení motorových vozidel bez omezení a bez podmínky (pozn. krajského soudu: žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně uvádí, že lékařský posudek byl vydán cca dva měsíce po dopravní nehodě, ve skutečnosti byl vydán cca 14 měsíců po dopravní nehodě). Žalovaný tak neshledal naplnění podmínky nepřičetnosti ve smyslu ustanovení § 19 věty první před středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
7. Skutková zjištění a jejich právní hodnocení provedená prvostupňovým správním orgánem považoval žalovaný za správná. Závěrem se pak žalovaný zabýval přiměřeností a zdůvodněním výše uložené sankce, přičemž ani v tomto ohledu neshledal v postupu prvostupňového správního orgánu žádné pochybení.

III. Žaloba

8. V žalobě žalobkyně namítala, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci. Poskytnuté lékařské zprávy dokládají, že žalobkyně nebyla v době spáchání přestupů přičetná. Žalobkyně odmítla, že by v době spáchání přestupků měla ovládací schopnosti snižené v důsledku užití návykové látky, protože žádnou takovou látku neužívala ani neužívá a žalovaný nedisponuje žádným důkazem, že by tomu tak bylo. Nesouhlasila, že by při silniční kontrole jevila známky podnapilosti a byl cítit alkohol z jejího dechu. To, že nebyla pod vlivem alkoholu, by potvrdila její lékařka a lékař z psychiatrické léčebny v Kroměříži. Zároveň, pokud by byla pod vlivem alkoholu, nebyla by přijata na psychiatrickou léčebnu v Kroměříži. Žalobkyně rovněž tvrdila, že opakovaně dala souhlas s nahlédnutím do své lékařské dokumentace za účelem vypracování znaleckého posudku, a to naposledy dne 18. 9. 2018 při osobním jednání u paní X, pracovnice Městského úřadu v Uherském Brodě, která jí při posledním telefonickém hovoru sdělila, že její souhlas má. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením, že by úmyslně odmítla vyšetření ke zjištění alkoholu v krvi, neboť si v den spáchání přestupků nebyla vědoma jakéhokoli svého jednání.

9. Žalobkyně dále zpochybňovala, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že to byla ona, kdo při dopravní nehodě řídil motorové vozidlo. V den spáchání přestupků řídil v ranních hodinách vozidlo pan X, který ho provozoval jako taxikář, a není si vědoma, že by v době nehody byla v ulici, kde se nehoda stala. Toto uvedla také při ústním jednání dne 10. 10. 2018. Svědkyně nehody ji, jak sama uvedla při výslechu, za volantem neviděla.
10. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí se nezabývá přiměřeností sankce a nebyly posouzeny její majetkové poměry. Žalobkyně zdůraznila potřebu posouzení společenské nebezpečnosti jejího jednání a namítla, že žalovaný pominul konkrétní okolnosti jejího jednání a jejich případný dopad do chráněných zájmů. Rovněž namítala, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Z těchto důvodů žalobkyně krajskému soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Ve svém vyjádření k žalobě se žalovaný vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům. Pokud jde o prokázání pachatele dopravní nehody, poukázal na protokol o ústním jednání ze dne 26. 7. 2017, kde se žalobkyně přiznala k tomu, že s vozidlem couvala, narazila do jiného vozidla a odjela směrem k Buchlovským horám, kde ji zastavila policejní hlídka. Na výzvu policisty se odmítla podrobit vyšetření na přítomnost alkoholu. Ve své výpovědi ze dne 10. 10. 2018 žalobkyně nezpochybnila svoji předchozí výpověď, ale pouze uvedla, že si z daného dne nic nepamatuje. Ve správním řízení žalobkyně nenamítla nedostatečné zjištění skutkového stavu.
12. Co se týče souhlasu žalobkyně se zpřístupněním její lékařské dokumentace pro účely zadání a vypracování znaleckého posudku znalcem, žalobkyně souhlas neudělila. Prvostupňový správní orgán učinil všechny nezbytné kroky k tomu, aby mohlo dojít ke znaleckému přezkoumání jejího psychického stavu. Žalobkyně se sama připravila o možnost prokázat, že jednala v nepřičetnosti. Jak plyne ze správního spisu, žádost o souhlas s nahlédnutím do lékařské dokumentace byla zástupkyni žalobkyně doručena dne 14. 8. 2018. Ve správním spisu se nenachází žádný záznam o udělení souhlasu ze dne 18. 9. 2018. V měsíci září 2018 kontaktovala dle úředního záznamu ve správním spisu zástupkyně žalobkyně prvostupňový správní orgán pouze dne 24. 9. 2018, a to telefonicky. Zástupkyně žalobkyně byla prvostupňovým orgánem upozorněna, že nebyl dán souhlas s nahlédnutím do lékařské dokumentace. Zástupkyně žalobkyně se domáhala opětovné zaslání žádosti o udělení souhlasu. Prvostupňový správní orgán žádost o udělení souhlasu odmítl znovu doručit, protože jí už prokazatelně doručena byla. Úřední záznam neobsahuje žádnou informaci o udělení souhlasu s nahlédnutím do lékařské dokumentace během telefonního hovoru, takový souhlas nadto musí být písemný. Přestože žalobkyně a její zástupkyně byly prokazatelně seznámeny s úředním záznamem telefonního hovoru, nic k jeho obsahu nenamítaly. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně vůbec nezmínila, že by dala souhlas s nahlédnutím do své lékařské dokumentace.
13. Pokud jde o námitku, že žalobkyně úmyslně neodmítla vyšetření ke zjištění přítomnosti alkoholu v krvi, neboť si nebyla vědoma svého jednání, žalovaný uvádí, že

neexistuje žádný důkaz, který by potvrzoval, že žalobkyně jednala v nepřičetnosti. Z videozáznamu, který je součástí spisu, je zjevné, že žalobkyně opakovaně odmítla výzvu k vyšetření. Co se týče tvrzení žalobkyně, že žalovaný nemá žádné důkazy, že by žalobkyně měla ovládací schopnosti snižené v důsledku užití návykové látky, odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí. V něm žalovaný s odkazem na § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, dovodil, že pokud se žalobkyně odmítla podrobit odbornému vyšetření na zjištění alkoholu, je na ni potřeba hledět, jako by pod vlivem alkoholu byla. Pokud jde o námitku, že není pravda, že žalobkyně jevila při silniční kontrole známky podnapilosti a byl cítit alkohol z jejího dechu, žalovaný odkazuje na úřední záznam sepsaný policistou prap. B. ze dne 13. 4. 2017, ve kterém je výslovně uvedeno, že žalobkyně jevila známky požití alkoholu. Navíc, i kdyby žalobkyně známky požití alkoholu nejevila, bylo její povinností se výzvě na vyšetření ke zjištění alkoholu v krvi podrobit.

14. Vyjádření žalobkyně ke společenské nebezpečnosti jejího jednání pak žalovaný s poukazem na cíl skutkové podstaty, který spočívá v eliminaci těch účastníků ze silničního provozu odmítajících se podrobit vyšetření na zjištění přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky, označuje za tristní. Pokud jde o uložené sankce, odkazuje žalovaný na své vyjádření v napadeném rozhodnutí. Ke svým majetkovým poměrům a pracovnímu vytížení se žalobkyně poprvé vyjádřila až v žalobě, během správního řízení žalobkyně k uložené výši sankcí nic nenamítala. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně

15. K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, ve které především zdůraznila, že dala souhlas s nahlédnutím do své zdravotní dokumentace, a to při osobním jednání na Městském úřadě Uherský Brod dne 18. 9. 2018. Na udělení souhlasu upozornila i odvolací orgán. Pokud příslušná pracovnice opomenula dát souhlas do spisu, nemůže to jít k její tíži. Souhlas dává opakovaně i nyní. Jako důkaz ke svému zdravotnímu stavu v době, kdy měla spáchat přestupek, doložila Potvrzení o psychologické péči v období ledna až června 2017 ze dne 14. 5. 2019 a Výstupní zprávu o své hospitalizaci v Psychiatrické nemocnici v Kroměříži ve dnech 13. - 14. 4. 2017.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ve správním spisu se nachází úřední záznam Police České republiky – Dopravního inspektorátu Uherské Hradiště ze dne 13. 4. 2017, podle kterého téhož dne hlídka Policie České republiky (dále též „PČR“) byla vyslána do místa dopravní nehody v Uherském Brodě na ulici Dolní Valy. Svědkyně paní X uvedla, že v okamžiku, kdy se chystala přecházet vozovku u domu č. X, přibližně v 8:30 hod., uviděla otáčející se vozidlo X bílé barvy, které do ní následně málem narazilo, ona ale stihla uskočit a vozidlo narazilo do zaparkovaného vozidla X následně odjelo. Z úředních záznamů o podání vysvětlení ze dne 13. 4. 2017 plyne, že na základě oznámení od pana J. B., zaměstnance X, který byl předtím kontaktován panem M. M., bývalým přítelem

žalobkyně a také zaměstnancem X, získala PČR informace o poloze automobilu X X RZ X. Dle úředního záznamu PČR – Obvodního oddělení policie Morkovice-Slížany rovněž ze dne 13. 4. 2017 zastavila hlídka PČR na základě těchto informací vozidlo X X RZ X na silnici I/50 směrem na Brno u BČS Motrans v 9:15 hod. Vozidlo řídila žalobkyně. Žalobkyně hlídce nepředložila žádné doklady, poskytla ale součinnost ke zjištění své totožnosti. Následně za zastaveným vozidlem zastavilo další vozidlo X, které řídil pan M. M. Na přiloženém videozáznamu žalobkyně opakovaně odmítá podrobit se dechové zkoušce či odbornému měření na zjištění alkoholu v krvi. Uvádí, že před jízdou požila alkohol, a to jedno pivo. Žalobkyně dále ve videozáznamu přiznává, že došlo k dopravní nehodě před jejím bydlištěm – „škrtnutí“ o jiné vozidlo. Žalobkyně tvrdí, že vozidlo v době nehody i při zastavení policejní hlídkou u BČS Motrans řídil pan M. M. a ona jela jako spolujezdkyně.

17. Na základě těchto skutečností bylo dne 28. 6. 2017 zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 26. 7. 2017. Žalobkyně vypověděla, že dne 13. 7. 2017 ráno došlo mezi ní a jejím bývalým přítelem k prudké hádce. Následně ve špatném psychickém stavu a bez dokladů nasedla do vozidla X provozovaném taxislužbou, se kterým začala couvat a narazila do vozidla stojícího u protější strany komunikace. Nebyla si vědoma, že by se v místě nacházela chodkyně, kterou měla jízdou ohrozit. S vozidlem odjela, najela na silnici I/50 směrem k Buchlovským horám, kde ji u BČS Motrans zastavila policejní hlídka. Výzvu na podrobení se vyšetření ke zjištění, zda není pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky odmítla, konkrétní důvod, proč vyšetření odmítla, jí nebyl jasný. Žalobkyně odmítla, že by nespolupracovala s policisty, neboť s ní byl sepsán protokol a odpovídala na otázky.
18. Následně došlo dne 5. 12. 2017 k vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k), § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 32 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, nyní již zastoupená zmocněnkyní, ve kterém namítala, že při spáchání přestupků nebyla příčetná. Tato svá tvrzení dokládala lékařskými zprávami z Psychiatrické nemocnice v Kroměříži (Informace pro pacienta, Předběžná propouštění zpráva) a vyjádřením své praktické lékařky ze dne 14. 12. 2017. Z lékařských zpráv z Psychiatrické nemocnice v Kroměříži plyne, že žalobkyně byla dne 13. 4. 2017 hospitalizována a následujícího dne propuštěna do domácí péče. Ve vyjádření praktické lékařky se uvádí, že „[p]ro špatný psychický stav zřejmě nebyla schopna rozpoznat následky svého chování a toto chování nebylo možné ovlivnit. Psychické rozrušení mohlo mít i zásadní vliv na dopravní nehodu“. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil prvotním rozhodnutím o odvolání dne 11. 6. 2018 a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Žalovaný prvostupňový správní orgán zavázal s ohledem až v odvolání tvrzenou nepřičetnost žalobkyně k ustanovení soudního znalce z oboru psychiatrie pro posouzení rozpoznávacích a ovládacích schopností žalobkyně v době spáchání přestupků. Vedle toho se vyjádřil k právní kvalifikaci spáchaných přestupků a stanovil další postup ve správním řízení. Současně žalovaný dal podnět k přezkoumání zdravotní způsobilosti žalobkyně

k řízení motorových vozidel dle § 96 zákona o silničním provozu. Z provedeného přezkoumání ze dne 29. 6. 2018 vyplynulo, že žalobkyně je zdravotně způsobilá k řízení motorových vozidel a příslušné správní řízení o odnětí řidičského oprávnění bylo dne 26. 7. 2018 zastaveno.

19. V návaznosti na rozhodnutí žalovaného zaslal dne 13. 8. 2018 prvostupňový správní orgán zmocněnkyni žalobkyně žádost o souhlas s nahlédnutím do lékařské dokumentace, aby mohl být zpracován znalecký posudek. Žádost byla doručena zmocněnkyni datovou schránkou dne 14. 8. 2018. Z úředního záznamu ze dne 29. 6. 2018 krajský soud zjistil, že při telefonním hovoru prvostupňový správní orgán upozornil zmocněnkyni žalobkyně, že souhlas s nahlédnutím do lékařské dokumentace nebyl poskytnut. Zmocněnkyně požádala o opětovné zaslání žádosti o souhlas. Prvostupňový správní orgán jí nevyhověl s tím, že jí žádost byla již doručena, a jednání zmocněnkyně považoval za zdržovací taktiku (neboť zmocněnkyně reagovala až po zaslání předvolání k ústnímu jednání, které jí bylo doručeno dne 18. 9. 2018). Prvostupňový správní orgán tak na věc pohlížel, jakoby souhlas nebyl udělen.
20. Ve vyjádření se k podkladům k rozhodnutí dne 10. 10. 2018 žalobkyně uvedla, že si ze dne, kdy mělo dojít k dopravní nehodě, nic nepamatuje z důvodu úplného fyzického vyčerpání a stejného dne byla hospitalizována v Psychiatrické nemocnici v Kroměříži. Žalobkyně navrhla zastavení řízení.
21. Následně došlo dne 15. 11. 2018 k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobkyně se na ústním jednání ke spáchání přestupků doznala. Ke vznesené námitce ohledně nepřičetnosti žalobkyně pak uvedl, že tuto skutečnost bylo možné potvrdit či vyvrátit výhradně na základě znaleckého posudku z oblasti psychiatrie. Souhlas k nahlédnutí do lékařské dokumentace, který je nutný k vypracování posudku, žalobkyně neudělila, ačkoli bylo v jejím zájmu dokázat, že za své jednání v době spáchání přestupků nebyla odpovědná. Z provedeného přezkoumání zdravotní způsobilosti žalobkyně k řízení motorových vozidel prvostupňový správní orgán dovodil, že se lze domnívat, že žalobkyně byla k řízení motorových vozidel způsobilá i v době spáchání přestupků. Prvostupňový správní orgán dále podrobně vyložil své uvažování ohledně uložení výše sankce, včetně přihlédnutí k závažnosti přestupku a jejím jednotlivým komponentám. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání. Namítala v něm svůj dlouhodobý špatný psychický stav a nepřičetnost v době spáchání přestupků.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
23. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

24. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
25. Žaloba **není důvodná**.
26. Žalobkyně v žalobě namítala, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci. Žalobkyně rovněž namítala, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Kromě toho se napadené rozhodnutí nezabývá přiměřeností sankce a nebyly posouzeny její majetkové poměry. Rovněž nebyla posouzena společenská nebezpečnost jejího jednání a žalovaný pominul konkrétní okolnosti jejího jednání.
27. Podle ustanovení § 19 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich „[z]a přestupek není odpovědný ten, kdo pro **duševní poruchu v době jeho spáchání nemohl rozpoznat protiprávnost svého jednání nebo své jednání ovládat**; odpovědnosti se však nezabývá ten, kdo se do stavu nepřičetnosti přivedl, byť i z nedbalosti, užitím návykové látky; návykovou látkou se rozumí alkohol, omamné látky, psychotropní látky a ostatní látky způsobivé nepříznivě ovlivnit psychiku člověka nebo jeho ovládací nebo rozpoznávací schopnosti nebo sociální chování“.
28. Podle ustanovení § 112 odst. 1 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich „[o]dpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější“.
29. Podle ustanovení § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich „[n]a určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější“.
30. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu „[ř]idič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu⁷ ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem“.
31. Podle ustanovení § 16 odst. 1 až odst. 5 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupků (dále též „zákon o opatřeních k ochraně před škodami působenými návykovými látkami“ účinného do 31. 5. 2017) platilo, že „Osoba, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, nesmí požívat alkoholické nápoje nebo užívat jiné návykové látky při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáváním (odst. 1). Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem^{9a}, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že

osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření (odst. 2). Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem jiné návykové látky, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s užitím jiné návykové látky (odst. 3). Vyzvat osobu podle odstavců 1 až 3 ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření podle odstavce 2 a 3 je oprávněn příslušník Policie České republiky, příslušník Vojenské policie, příslušník Vězeňské služby České republiky, zaměstnavatel, její ošetřující lékař, strážník obecní policie nebo osoby pověřené kontrolou osob, které vykonávají činnost, při níž by mohly ohrozit život nebo zdraví svoje anebo dalších osob nebo poškodit majetek (odst. 4). Orientační vyšetření provádí útvar Policie České republiky, útvar Vojenské policie, Vězeňská služba České republiky, osoba pověřená kontrolou osob, které vykonávají činnost, při níž by mohly ohrozit život anebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, zaměstnavatel, ošetřující lékař nebo obecní policie. Odborné lékařské vyšetření provádí poskytovatel zdravotních služeb k tomu odborně a provozně způsobilý. **Odmítne-li osoba podle odstavců 1 až 3 vyšetření podle odstavců 2 a 3, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky (odst. 5)“.**

32. Podle ustanovení § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek „[o]rientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je povinna se podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek“.
33. Podle ustanovení § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek „[v] případě, že povinná osoba podle odstavce 1 orientační vyšetření odmítne nebo takové vyšetření nelze provést nebo úspěšně dokončit, provede se odborné lékařské vyšetření. Pokud odborné lékařské vyšetření osoba odmítne, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky“.
34. Podle ustanovení § 65 odst. 2 písm. i) zákona o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále též „zákon o zdravotních službách“) „[d]o zdravotnické dokumentace vedené o pacientovi mohou bez jeho souhlasu nahlížet, jestliže je to v zájmu pacienta nebo jestliže je to potřebné pro účely vyplývající z tohoto zákona nebo jiných právních předpisů, a to v nezbytném rozsahu, soudní znalci ve zdravotnických oborech a osoby se způsobilostí k výkonu zdravotnického povolání, které byly pověřeny vypracováním znaleckého posudku znaleckým ústavem, poskytovatelem nebo zdravotnickým pracovníkem, v rozsahu nezbytném pro vypracování znaleckého posudku pro potřebu trestního řízení nebo pro řízení před soudem podle jiných právních předpisů“.
35. Podle ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „správní řád“) „[s] výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak“.
36. Soud uvádí, že vzhledem k datu spáchání přestupků (13. 4. 2017) a skutečnosti, že neshledal, že by právní úprava obsažená v zákonu o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich byla pro žalobkyni výhodnější, odpovědnost žalobkyně za přestupky se řídila zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), jak plyne z

ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Rovněž vzhledem k datu spáchání přestupků bylo rozhodným ustanovením pro posouzení fikce přítomnosti návykové látky v těle žalobkyně ustanovení § 16 odst. 5 zákona o opatřeních k ochraně před škodami působenými návykovými látkami, a nikoli ustanovení § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek.

37. Z dikce napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný na odpovědnost žalobkyně za spáchané přestupky aplikoval podpůrně zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek. Tento postup sice nebyl formálně zcela správný, nicméně z materiálního pohledu se jednalo o nevýznamný nedostatek právního hodnocení věci, protože závěry, ke kterým žalovaný dospěl, by se nijak nelišily, kdyby použil citovaná ustanovení právních předpisů platných a účinných k datu spáchání přestupkového jednání. Platí to i pro aplikaci § 19 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který rovněž měl v zákoně o přestupcích svůj protějšek v ustanovení § 5 odst. 2 tohoto zákona. Stejně tak komentářová literatura, na kterou žalovaný odkazuje, navazuje na předchozí právní úpravu a je s ní v souladu. Je třeba přihlédnout k tomu, že žalovaný rozhodoval ve věci (navíc podruhé) v již za účinnosti nového zákona o odpovědnosti za přestupky, takže citace nové úpravy obdobného významu a smyslu lze přisoudit působení principu *leges posteriores ad priores trahuntur*.
38. S námitkou žalobkyně, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, se krajský soud neztotožnil. Ze správního spisu jednoznačně plyne, že se žalobkyně ke spáchání přestupků při ústním jednání dne 26. 7. 2017 doznala. Průběhu událostí, jak je při ústním jednání dne 26. 7. 2017 popsala žalobkyně, rovněž nasvědčují úřední záznamy PČR, které jsou součástí správního spisu. Následné tvrzení žalobkyně, že si ze dne spáchání přestupků nic nepamatuje (vyjádření se k podkladům k rozhodnutí dne 10. 10. 2018), stejně jako pozdější tvrzení v žalobě, že ráno v den dopravní nehody jezdil autem také pan M. M., soud považoval za účelová, a to i s přihlédnutím k jednoznačnému vyličení souvztažností skutkového děje ostatními osobami (pan M., pan B., zasahující policisté). Tomuto závěru soudu nasvědčuje i skutečnost, že v odvolání se proti napadenému rozhodnutí žalobkyně neprokázání osoby řidiče v době spáchání přestupků nijak nenamítala. Pokud jde o osobu řidiče v době spáchání dopravní nehody, dospěl tak soud k závěru, že skutkový stav byl prokázán bez důvodných pochybností.
39. Co se týče přítomnosti alkoholu v krvi žalobkyně v době spáchání přestupků, krajský soud uvádí následující. Úřední záznam PČR – Obvodního oddělení policie Morkovice-Slížany uvádí, že ze žalobkyně byl silně cítit alkohol. Na videozáznamu, který je součástí správního spisu, se žalobkyně na dotaz policisty přiznává k tomu, že požila před jízdou alkohol, a to konkrétně jedno pivo. Pokud se žalobkyně dovolává toho, že by ji pod vlivem alkoholu nepřijali do Psychiatrické léčebny v Kroměříži a že by nepřítomnost alkoholu v krvi potvrdil lékař z psychiatrického oddělení a její praktická lékařka, soud k tomu uvádí, že z doložených lékařských zpráv z Psychiatrické nemocnice v Kroměříži, kde žalobkyně byla hospitalizována ve dnech 13. – 14. 4. 2017 (Informace pro pacienta, Předběžná propouštění zpráva), stejně jako z potvrzení její praktické lékařky ze dne 14. 12. 2017 neplyne nic o přítomnosti či nepřítomnosti alkoholu či jiné návykové látky v těle žalobkyně v den spáchání přestupků, natož

v době, kdy přestupky byly spáchány. I kdyby se lékařské zprávy z Psychiatrické nemocnice v Kroměříži vyjadřovaly k obsahu návykových látek v těle žalobkyně v souvislosti s její hospitalizací, z hlediska přítomnosti či nepřítomnosti návykových látek v těle žalobkyně v době hospitalizace by se pravděpodobně nedalo usuzovat na jejich (ne)přítomnost v době dopravní nehody. Stejně tak by se z případné výpovědi lékaře z psychiatrického oddělení a praktické lékařky nedalo usuzovat na přítomnost či nepřítomnost návykových látek v těle žalobkyně v době spáchání přestupků, ale pouze k okamžiku hospitalizace žalobkyně či její návštěvy praktické lékařky. Z těchto důvodů soud navržené důkazy svědeckou výpovědí obou lékařů neprovedl.

40. Žalobkyně se zároveň i přes opakovanou výzvu, jak plyne z videozáznamu, který je součástí správního spisu, odmítla podrobit jak dechové zkoušce, tak odbornému vyšetření na zjištění alkoholu v krvi. Z ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 16 odst. 5 zákona o opatřeních k ochraně před škodami působenými návykovými látkami plyne, že pokud se žalobkyně odmítla podrobit orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Konstruuje se zde tedy právní fikce, že žalobkyně byla pod vlivem návykové látky bez ohledu na faktický stav. Hypotézou pro nastoupení následků této fikce je pouze skutečnost, jestli žalobkyně odmítla provedení uvedených vyšetření. V replice žalobkyně navržené důkazy, Potvrzení o psychologické péči v období ledna až června 2017 ze dne 14. 5. 2019 a Výstupní zprávu o hospitalizaci v Psychiatrické nemocnici v Kroměříži ve dnech 13. - 14. 4. 2017 soud neprovedl, neboť je považoval za nadbytečné. Na závěr o přítomnosti či nepřítomnosti návykových látek v těle žalobkyně v době spáchání přestupků nemohly mít jiný dopad, než lékařské zprávy již obsažené ve správním spisu.
41. Pokud jde o námitku nepřičetnosti, žalobkyně svoji nepřičetnost v době spáchání přestupků neprokázala. Z videozáznamu, který je součástí spisu, jednoznačně plyne, že žalobkyně odpovídala na kladené otázky a byla schopna posoudit jejich smysl. Reakce žalobkyně, jak jsou zachycené na videozáznamu, nenasvědčují tomu, že by v danou chvíli byla ve stavu nepřičetnosti. Stejně tak doložené lékařské zprávy z Psychiatrické nemocnice v Kroměříži, kde žalobkyně byla hospitalizována ve dnech 13. - 14. 4. 2017 (Informace pro pacienta, Předběžná propouštění zpráva) a potvrzení její praktické lékařky ze dne 14. 12. 2017 neprokazují, že by žalobkyně v době spáchání přestupků pro duševní poruchu nemohla rozpoznat protiprávnost svého jednání nebo své jednání ovládat. Doložené lékařské zprávy z Psychiatrické nemocnice v Kroměříži se žádným způsobem nevyjadřují k psychickému stavu žalobkyně v době spáchání přestupků, tedy k době od přibližně 8:30 do 9:15 hod. dne 13. 4. 2017.
42. Co se týká potvrzení praktické lékařky žalobkyně ze dne 14. 12. 2017, uvádí se v něm sice, že „[p]ro špatný psychický stav zřejmě nebyla schopna rozpoznat následky svého chování a toto chování nebylo možné ovlivnit. Psychické rozrušení mohlo mít i zásadní vliv na dopravní nehodu“, nicméně toto potvrzení je možné brát pouze jako určitou indicii, že jednání žalobkyně mohlo být ovlivněno jejím psychickým stavem. V žádném případě ho nelze považovat za důkaz, že tomu tak skutečně bylo. Předně dané vyjádření lékařky je formulováno v podmiňovacím způsobu. Dále hovoří o rozrušení, přičemž pouhé rozrušení nemůže mít za následek vyloučení odpovědnosti za spáchaný přestupek (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2015, č. j. 20 A 6/2014-155, přístupný na www.nssoud.cz). A především dané potvrzení neposkytl

odborný lékař z oboru psychiatrie. Přestože pro posouzení duševního stavu pachatele přestupku může postačovat lékařská zpráva odborného lékaře z oboru psychiatrie, a nemusí tak být vždy nutné ustavovat soudního znalce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2007, č. j. 4 As 69/2006-103, přístupný na www.nssoud.cz), nelze žalovanému vytýkat, že v případě pochybností o duševním stavu žalobkyně v době spáchání přestupku na základě jí předložených lékařských zpráv požadoval vypracování znaleckého posudku.

43. Má-li být pro účely přestupkového řízení vypracován znalecký posudek, je potřeba, aby obviněný, na rozdíl od trestního řízení, poskytl souhlas s nahlédnutím do své zdravotnické dokumentace [srov. § 65 odst. 2 písm. i) zákona o zdravotních službách]. V replice žalobkyně navržené důkazy, Potvrzení o psychologické péči v období ledna až června 2017 ze dne 14. 5. 2019 a Výstupní zprávu o hospitalizaci v Psychiatrické nemocnici v Kroměříži ve dnech 13. - 14. 4. 2017 krajský soud neprovedl, neboť je považoval za nadbytečné. Na závěr o neprokázání nepřičetnosti k okamžiku spáchání přestupkového jednání nemohly mít jiný dopad, než lékařské zprávy již obsažené ve správním spisu.
44. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že ve správním řízení poskytla souhlas s nahlédnutím do své zdravotnické dokumentace za účelem vypracování znaleckého posudku. Správní spis neobsahuje souhlas žalobkyně s nahlédnutím do zdravotnické dokumentace. Tvrzené udělení souhlasu žalobkyní při osobním jednání dne 18. 9. 2018 nemá oporu ve spisu. Žalobkyně ve svém vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ze dne 10. 10. 2018 neměla k obsahu spisu žádné námitky, tedy ani se nijak nevyjádřila k tomu, že by ve spise chyběl souhlas s nahlédnutím do zdravotnické dokumentace, který měla údajně udělit. Žalobkyně požadovaný souhlas nepřipojila ani ke svému odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 15. 11. 2018. V případě, že žalobkyně namítala svoji nepřičetnost v době spáchání přestupků a chtěla, aby správní orgány z jejího tvrzení vycházely, bylo nezbytnou podmínkou udělení souhlasu s nahlédnutím do její zdravotní dokumentace. Tím, že žalobkyně za situace, kdy předložené lékařské zprávy její nepřičetnost neprokázaly, neudělila souhlas s nahlédnutím do své zdravotnické dokumentace, který byl pro posouzení jejího zdravotního stavu v době spáchání přestupků nezbytný, zbavila se možnosti svou tvrzenou nepřičetnost prokázat. Za této situace nelze souhlasit se žalobkyní, že by správní orgány nepostupovaly tak, aby v průběhu řízení neodstranily důvodné pochybnosti o skutečnosti, která byla pro rozhodnutí o žádosti klíčová, a byl zjištěn stav věci tak, aby umožnil zákonné rozhodnutí ve věci.
45. Co se týče odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k neprokázání nepřičetnosti, dle názoru soudu se žalovaný nevyjádřil zcela správně, nicméně právní závěr, ke kterému dospěl (neprokázání nepřičetnosti žalobkyně), nepochybně byl správný. Dle názoru soudu nelze na případy posuzování nepřičetnosti aplikovat ustanovení § 16 odst. 5 zákona o opatřeních k ochraně před škodami působenými návykovými látkami (s účinností od 1. 6. 2017 bylo dané ustanovení nahrazeno § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek), které zakládá fikci vlivu návykové látky, pokud se osoba odmítne podrobit vyšetření na zjištění přítomnosti návykové látky v těle. Pouze v případě, že by byla prokázána nepřičetnost pachatele a zároveň se tento zaviněně do stavu nepřičetnosti uvedl, nezbavovala by ho taková nepřičetnost odpovědnosti za jeho delikt ní jednání. Soud je rovněž názoru, že

z přezkoumání zdravotní způsobilosti žalobkyně k řízení motorových vozidel, ke kterému došlo více než rok od spáchání přestupků, nelze usuzovat na její způsobilost v době spáchání přestupků. Žalovaný tak sice řízení zatížil vadou, tato vada ale nebyla tak vážná, aby založila nezákonnost rozhodnutí.

46. Pro úplnost soud dodává, že přestože žádost o udělení souhlasu s nahlédnutím do zdravotnické dokumentace měla být zřejmě dle ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu doručena vedle zmocněnkyně i žalobkyni, ze správního spisu a z podané žaloby je zřejmé, že žalobkyně si nezbytnosti udělení souhlasu byla vědoma, udělení souhlasu tvrdila a nedoručení žádosti své osobě nenamítala. Jedná se tak sice o drobnou vadu řízení, ale tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].
47. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že se žalovaný nezabýval přiměřeností uložené sankce. Žalovaný se k uloženým sankcím vyjádřil v bodě 22 napadeného rozhodnutí a plně odkázal na prvostupňové rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí se k uloženým sankcím a jejich výměře poměrně rozsáhle vyjadřuje. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jakým způsobem byla jednotlivá zákonná kritéria pro uložení výše sankcí hodnocena, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68; ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28; ze dne 21. dubna 2006, č. j. 5 As 20/2005-66). Uložená pokuta i zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel byla žalobkyni uložena v horní polovině zákonného rozpětí, nikoli tedy v maximální výši či těsně u ní.
48. Soud by mohl napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Nelze opomenout ani to, že žalobkyně měla možnost tvrdit a prokazovat nepřiměřenost uložených správních sankcí již během přestupkového řízení, což neučinila. Nepřiměřenost uložených správních sankcí namítla až v žalobě. Soud k provedení důkazů, kterými žalobkyně dokládala své osobní a majetkové poměry a které připojila k žalobě, nepřikročil. V situaci, kdy se uložené sankce nevyznačovaly nepřiměřeností, která by měla kvalitu nezákonnosti, by provedení navržených důkazů nijak nemohlo změnit závěr soudu. Podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti spočívající v nepřiměřenosti uložených sankcí tedy soud neshledal.
49. Pokud jde o námitku, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a pouze zopakoval závěry prvostupňového právního orgánu, ani tu soud neshledal důvodnou. Předně je třeba uvést, že se jedná o obecné tvrzení žalobkyně, které není nijak dále konkretizováno. Z ustálené judikatury přitom plyne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 7 As 400/2018-105), že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Soud tak pouze konstatuje, že v odvolání proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítala svůj špatný psychický stav, který měl zapříčinit její nepřičetnost.

Žalovaný se pak v napadeném rozhodnutí touto námitkou zabýval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně mělo nedostatečné vypořádání se s jejími námitkami spočívat a soud neshledal v této souvislosti ani vady, ke kterým musí přihlížet z úřední povinnosti a které by způsobily nezákonnost rozhodnutí, soud námitce nevyhověl.

50. Poslední námitka žalobkyně spočívala v tom, že žalovaný nesprávně posoudil společenskou nebezpečnost jejího jednání, tedy materiální stránku spáchaných přestupků. Žalobkyně odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, který se zabývá povahou řízení o přestupku a podřazuje ho pod řízení, v němž se rozhoduje o oprávněnosti trestního obvinění. Nález se dále vyjadřuje k subsidiárnímu poměru trestných činů k přestupkům. Podle ustálené judikatury zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním formálních znaků skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-5).
51. Žalobkyně ve správním řízení nenaplnění materiální stránky přestupku nenamítala. Ze správního spisu nevyplývá a žalobkyně ani nedoložila, že by se k jejímu jednání přidružily jakékoli další významné okolnosti, které vylučují, aby jejím jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, a nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Z těchto důvodů neshledal soud ani tuto námitku žalobkyně opodstatněnou.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

52. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.